

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.951 van 7 oktober 2024
in de zaak A. 236.558/VII-41.499**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Denys
 kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
 Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 juni 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 272.208 van 3 mei 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.036 van 6 oktober 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker, van Iraanse nationaliteit, op 10 december 2019 een F-kaart heeft ontvangen als familielid van een burger van de Unie, namelijk zijn partner van Belgische nationaliteit met wie hij op 4 oktober 2018 te Zaventem een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd.

De verklaring van wettelijke samenwoning wordt op 18 maart 2021 beëindigd.

Op 8 december 2021 neemt de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 19 januari 2022 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 3 mei 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2 en 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, en § 4, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker vast dat volgens het bestreden arrest de verwerende partij met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht kan beëindigen op drie afzonderlijke gronden, namelijk de nietigverklaring of ontbinding van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het einde van de gezamenlijke vestiging. Met de beoordeling dat deze beëindigingsgronden overeenkomen met de drie hypothesen op grond waarvan het verblijfsrecht aanvankelijk werd verkregen, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker *ultra petita* vermits noch verzoeker noch de verwerende partij dergelijke argumentatie heeft aangevoerd.

In een tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij volgens het bestreden arrest een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend met een ander familielid dan zijn partner doch dat de eerste rechter daarbij drie aspecten foutief analyseert. In de eerste plaats kan verzoeker slechts een verblijfskaart vragen als wettelijk geregistreerde partner van een Belg als er samenwoont is gedurende minstens één jaar, als de partners bewijzen elkaar te kennen sinds minstens twee jaar of als er een gemeenschappelijk kind is. Zonder deze mogelijkheden *in casu* te hebben onderzocht verwijt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte verzoeker een aanvraag te hebben ingediend voor gezinshereniging met een ander familielid. In de tweede plaats legt de vreemdelingenwet geen “cascadesysteem” op dat de volgorde bepaalt van degenen in functie van wie een aanvraag tot gezinshereniging moet worden ingediend. Verzoeker was vrij een aanvraag in te dienen voor gezinshereniging met een ander familielid op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, met zijn partner op grond van artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet, of met beiden tegelijk. Verzoeker merkt ten overvloede op dat zijn bijlage 19ter op 13 december 2018 werd uitgereikt als partner en niet als ander familielid, zoals in het bestreden arrest foutief wordt gesteld. In de derde plaats vindt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe mogelijkheid van gezinshereniging uit die niet in de wet staat, namelijk op basis van gezamenlijke vestiging met de partner. Verzoeker had dergelijke aanvraag niet kunnen indienen vermits een vreemdeling geen recht op verblijf kan krijgen op grond van een gezamenlijke vestiging, zonder huwelijk of wettelijke samenwoning. Met de voornoemde nieuwe redenering heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens *ultra petita* geoordeeld.

In een derde middelonderdeel laat verzoeker gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet beschouwt als een “getrapte” bepaling waarbij iedere uitzonderingsgrond slechts kan worden ingeroepen in geval van beëindiging omwille van de overeenkomstige beëindigingsgrond. Volgens verzoeker voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee een voorwaarde toe die niet in de wet staat. Mede op grond van rechtspraak van het Hof

van Justitie van de Europese Unie is verzoeker van oordeel dat het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, op zichzelf geen grond tot beëindiging van het verblijfsrecht kan zijn. Een gebrek aan gezamenlijke vestiging kan dus slechts een grond tot beëindiging van het verblijf zijn in combinatie met ofwel het gebrek aan huwelijk ofwel het gebrek aan wettelijke samenwoning. Daarom had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het geval van beëindiging van het recht op verblijf wegens beëindiging van de wettelijke samenwoning moeten nagaan of de uitzonderingsgrond met betrekking tot de gezamenlijke vestiging kon worden toegepast.

In een vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie te dezen niet van toepassing acht omdat verzoeker zijn verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet als partner van een statische Belg. Verzoeker haalt rechtspraak aan waaruit volgens hem blijkt dat de Raad van State zich wel steunt op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wanneer het een zuiver interne situatie betreft waarin het recht van vrij verkeer in de lidstaten van de Unie niet werd uitgeoefend.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Wat het eerste middelonderdeel betreft, voegt verzoeker toe dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen argumentatie heeft ontwikkeld betreffende het verband tussen de uitzonderingsgronden en de mogelijkheden om verblijfsrecht te verkrijgen.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, neemt verzoeker er eerst akte van dat het motief in het bestreden arrest dat uit de voorafgaande feitelijke samenwoning geen wil tot gezinshereniging met zijn partner in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid, een overtollig motief is. Vervolgens vraagt verzoeker met zijn kritiek op het toepassen van een “cascadesysteem” geen nieuwe

beoordeling van de feiten maar wil hij laten vaststellen dat de desbetreffende juridische redenering in het bestreden arrest geen wettelijke grondslag heeft. Tot slot merkt verzoeker op dat de persoon in functie van wie hij een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet had ingediend niet zijn partner was maar zijn oom.

Wat het derde middelonderdeel betreft, voegt verzoeker toe dat het verweer dienaangaande in de memorie van antwoord een aantal onduidelijke en vreemde beschouwingen bevat. Zo zou volgens de verwerende partij uit artikel 13 van richtlijn 2004/38 kunnen worden afgeleid dat een verblijfsrecht kan worden verkregen op grond van een gezamenlijke vestiging, terwijl dit begrip niet eens voorkomt in het bestreden arrest. Verzoeker acht het door de verwerende partij aangehaalde citaat uit de memorie van toelichting in strijd met de door hem aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Wat het vierde middelonderdeel betreft, voegt verzoeker toe dat de Raad van State geregeld rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie toepast omdat de regelgeving zowel van toepassing is op familieleden van Unieburgers als op familieleden van statische Belgen en dat eenzelfde bepaling niet op twee verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

6. Uit het dossier van de zaak blijkt dat verzoeker in het verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer heeft aangevoerd:

“Artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

In dit artikel heeft de wetgever er uitdrukkelijk voor gekozen om het woord

“of” te hanteren: of partijen hebben een huwelijk afgesloten gedurende drie jaar (1), of partijen hebben een wettelijke samenwoning afgesloten gedurende drie jaar (2) of partijen waren gezamenlijk gevestigd gedurende drie jaren (3).

Uit de wet blijkt niet dat de uitzonderingsgronden telkens overeenkomen met een grond tot beëindiging, namelijk dat de eerste uitzonderingsgrond enkel kan worden ingeroepen wanneer het huwelijk beëindigd is, de tweede uitzonderingsgrond enkel wanneer de wettelijke samenwoning beëindigd is, de derde uitzonderingsgrond enkel wanneer het koppel niet meer gezamenlijk gevestigd is. Indien de wet op bovenstaande wijze zou worden geïnterpreteerd, wordt een voorwaarde aan de wet toegevoegd.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Uit het gebruik van het woord ‘of’ volgt dat het gaat om drie, naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. De drie beëindigingsgronden in artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name:

- Het huwelijk of gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

In casu is sprake van de eerste hypothese.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift tot annulatie heeft aangevoerd dat uit de wet “niet” blijkt dat de uitzonderingsgronden telkens overeenkomen met een grond tot beëindiging, beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel verzoekers argumentatie door te motiveren waarom dit volgens hem wel uit de wet blijkt, namelijk omdat het gebruik van het woord “of” erop wijst “dat het gaat om drie, naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet”. Daarmee oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet *ultra petita*.

7. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning werd afgesloten op 4 oktober 2018. Deze wettelijke samenwoning werd stopgezet aan de hand van een verklaring van beëindiging van de wettelijke samenwoning door beide omwille van onderlinge overeenstemming, ondertekend op 18 maart 2021. De wettelijke samenwoning heeft geen drie jaar geduurd. Dit wordt op zich niet betwist. Het wordt niet betwist dat een einde aan dit partnerschap is gesteld op 18 maart 2021, zoals verzoeker stelt onder de beschrijving van de feiten. Het is niet betwist dat de verklaring van wettelijke samenwoning dateert van 4 oktober 2018, waarna verzoeker zijn gezinsherenigingsaanvraag indiende en aan verzoeker een bijlage 19ter werd uitgereikt op 13 december 2018, evenwel in functie van een ander familielid dan mevrouw T.E. Tijdens de voorgehouden feitelijke samenwoning (huurovereenkomst anno 2017) heeft verzoeker nog een gezinsherenigingsaanvraag ingediend in functie van een ander familielid dan T.E. Verzoeker houdt voor dat hij samenwoonde (feitelijk) met T.E. op 1 november 2017 maar dient naar eigen zeggen een gezinsherenigingsaanvraag in met zijn oom, op 2 februari 2018, zodat uit de feitelijke samenwoning geenszins een wil tot gezinshereniging met T.E. blijkt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in functie van de referentiepersoon die aanleiding gaf tot de afgifte van een F-kaart, een gezinsherenigingsaanvraag indiende op 25 september 2019. De F-kaart is afgeleverd op 10 december 2019. Deze gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend op grond van de wettelijke samenwoning en niet op grond van een samenwonende partner. Verzoeker heeft nooit een gezinsherenigingsaanvraag ingediend op basis van gezamenlijke vestiging met mevrouw T.E., wel integendeel. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op de samenwoning met deze dame voor het afsluiten van de wettelijke samenwoning omdat niet blijkt dat er een relatie bestond. Het gebruik van het woord ‘of’ in die wettelijke bepalingen bevat het keuzerecht voor de verwerende partij naargelang de gedane gezinsherenigingsaanvraag. Uit deze vaststellingen blijkt dat de wettelijke samenwoning geen drie jaar heeft geduurd. Bijgevolg kon de verwerende partij, mits rekening te houden met alle bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, het verblijf beëindigen. De wettekst is duidelijk.

Waar verzoeker thans voorhoudt dat hij meer dan drie jaar gevestigd is bij de voormalige partner en meer dan drie jaar samenwoonde, blijkt evenwel dat hij in het jaar 2018 voor de wettelijke samenwoning geen

gezinsherenigingsaanvraag indiende in functie van deze partner, maar wel in functie van een ander familielid (volgens verzoeker zijn oom). Verzoeker stelt dat hij een derde gezinsherenigingsaanvraag indiende op 2 oktober 2018 in functie van zijn oom die geleid heeft tot een beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De Raad merkt op dat deze gezinsherenigingsaanvraag ingediend is twee dagen voor de wettelijke samenwoning van 4 oktober 2018. Het gegeven dat hij feitelijk samenwoonde voor de verklaring van wettelijke samenwoning met T.E. en verwijst naar een onderzoeksverslag van de politie van 24 augustus 2018 ter bevestiging hiervan, is dus niet relevant.

Verzoekende partij heeft een aanvraag van een verblijfskaart ingediend op grond van een wettelijke samenwoning in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag steunde uitdrukkelijk op het geregistreerd partnerschap. Artikel 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de gemachtigde het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijke beëindigingsgronden, als 1° het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2° het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3° er geen gezamenlijke vestiging meer is. De uitzonderingsbepaling, zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet, moet gelezen worden als een getrapte bepaling waarbij de drie uitzonderingsgronden op hun beurt telkens corresponderen met de relevante van de drie beëindigingsgronden.

In casu werd het verblijf beëindigd op grond van het einde van het geregistreerd partnerschap, de uitzonderingsgrond die hiermee volgens paragraaf 4 van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet correspondeert, is de situatie waarin het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging van dit partnerschap minstens drie jaar heeft geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk en voor zover verzoeker voldoet aan de vereisten van het bepaalde in paragraaf 4, laatste lid. Uit deze bepaling blijkt niet dat de duur van een geregistreerd partnerschap, dat minder dan drie jaar heeft geduurd, zoals *in casu* onbetwist, toch zou kunnen gecumuleerd worden met een termijn van feitelijk samenwonen of gezamenlijke vestiging, voorafgaandelijk aan het geregistreerd partnerschap, teneinde toch van de uitzonderingsbepaling te kunnen genieten, zoals verzoekende partij betoogt.

Bijgevolg hoefde de verwerende partij niet te motiveren over de feitelijke samenwoning, voorafgaand aan de wettelijke samenwoning. De verzoeker heeft zijn aanvraag waarmee hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen niet ingediend op basis van een gezamenlijke vestiging, daargelaten de vaststelling dat het gaat over een relatie tussen broer en zus. De verwijzing naar het advies van de Raad van State met betrekking tot het wetsontwerp van 11 januari 2007, waarnaar de verzoekende partij verwijst in deze optiek, is niet dienstig, daargelaten de vaststelling dat de wettelijke samenwoning is gebeurd met een Belg waarvan niet is aangetoond dat deze haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend.”

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dus dat de

wettelijke samenwoningst geen drie jaar heeft geduurd, dat verzoeker dit op zich niet betwist, dat de betrokken aanvraag uitdrukkelijk was gesteund op het geregistreerd partnerschap, dat het verblijf werd beëindigd op grond van het einde van het geregistreerd partnerschap en dat uit artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet niet blijkt dat de duur van een geregistreerd partnerschap van minder dan drie jaar kan worden gecumuleerd met de termijn van een feitelijk samenwonen of gezamenlijke vestiging, voorafgaand aan het geregistreerd partnerschap, om toch van de uitzonderingsbepaling te genieten. In het licht van deze overwegingen, waarvan niet blijkt dat ze onwettig zijn, is verzoekers kritiek tegen de overweging dat uit de voorafgaande feitelijke samenwoningst geen wil tot gezinshereniging met zijn partner in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid, gericht tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. De voorgehouden onwettigheid van dit laatste motief kan derhalve niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

Anders dan verzoeker voorhoudt, ontkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de *supra* weergegeven overwegingen bovendien niet dat de verzoeker de keuzevrijheid heeft “om een aanvraag gezinshereniging in te dienen met een ander familielid op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet dan wel met zijn partner op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dan wel beide tegelijk”. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

De door verzoeker bekritiseerde vaststelling in het bestreden arrest dat zijn bijlage 19ter van 13 december 2018 werd afgeleverd “in functie van een ander familielid dan mevrouw T.E.”, vormt kennelijk een materiële vergissing. Reeds in de daarop volgende zin wordt immers overwogen dat verzoeker tijdens de feitelijke samenwoning “nog een gezinsherenigingsaanvraag [heeft] ingediend in functie van een ander familielid dan T.E.”. Verzoeker betwist in de memorie van wederantwoord overigens niet het verweer in de memorie van antwoord dat het gaat om een materiële vergissing.

Verzoeker laat nog gelden dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan verwerven op grond van een gezamenlijke vestiging, zonder huwelijk of wettelijke samenwoning. Uit de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft geleid blijkt echter dat de gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd in de zin van “de burger begeleiden of zich bij hem voegen” (*Parl.St.* Kamer 2006-07, nr. 2845/001, 52). Ook de ascendenten of descendenten van een referentiepersoon, dan wel van diens echtgenoot of partner, kunnen zich bij deze referentiepersoon voegen en op die manier, mits zij voldoen aan de overige gestelde voorwaarden, een verblijfsrecht verkrijgen op grond van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, zonder huwelijk of wettelijke samenwoning. Verzoekers kritiek faalt in die mate naar recht.

Door te overwegen dat verzoeker nooit een gezinsherenigingsaanvraag op basis van een gezamenlijke vestiging heeft ingediend, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordelingsbevoegdheid niet te buiten, maar refereert hij enkel aan andere mogelijkheden waarover een vreemdeling beschikt en stelt hij feitelijk vast dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een recht op verblijf te verkrijgen op grond van een gezamenlijke vestiging.

10. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

11. Verzoeker voert in essentie aan dat, wanneer het recht van verblijf op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet wordt beëindigd omdat er geen wettelijke samenwoning meer is, niet enkel de tweede in artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet opgenomen uitzonderingsgrond van een geregistreerd partnerschap van minstens drie jaar moest worden onderzocht

maar ook de derde uitzonderingsgrond van gezamenlijke vestiging gedurende drie jaar. Hij acht de aangehaalde bepalingen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft onderzocht of die laatste uitzonderingsgrond moest worden toegepast.

12. Artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Verder bepaalt artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

13. Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen verzoeker niet betwist, dat hijzelf en de Belgische referentiepersoon, waarvan nergens wordt gesteld dat zij haar recht van vrij verkeer en verblijf in een andere lidstaat van de Unie heeft uitgeoefend, op 4 oktober 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd en dat zij deze verklaring op 18 maart 2021 hebben beëindigd. Er blijkt eveneens dat verzoeker zijn verblijfskaart heeft aangevraagd en verkregen in functie van zijn voornoemde wettelijk samenwonende partner.

14. Zoals in het bestreden arrest wordt aangegeven, bevat artikel 42*quater*, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet drie afzonderlijke weigeringsgronden, namelijk de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het einde van de gezamenlijke vestiging. Om op grond van deze bepaling binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde te stellen aan het verblijfsrecht, volstaat het derhalve in principe dat een geregistreerd partnerschap wordt beëindigd. Het is niet vereist dat in dat geval ook de gezamenlijke vestiging wordt beëindigd.

15. Wat de in artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet voorziene uitzonderingen op § 1, 4° van dit artikel betreft, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest:

“Verzoekende partij heeft een aanvraag van een verblijfskaart ingediend op grond van een wettelijke samenwoning in toepassing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag steunde uitdrukkelijk op het geregistreerd partnerschap. Artikel 42*quater*, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de gemachtigde het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijke beëindigingsgronden, als 1° het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2° het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3° er geen gezamenlijke vestiging meer is. De uitzonderingsbepaling, zoals voorzien in artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet, moet gelezen worden als een getrapte bepaling waarbij de drie uitzonderingsgronden op hun beurt telkens corresponderen met de relevante van de drie beëindigingsgronden.

In casu werd het verblijf beëindigd op grond van het einde van het geregistreerd partnerschap, de uitzonderingsgrond die hiermee volgens paragraaf 4 van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet correspondeert, is de situatie waarin het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging van dit partnerschap minstens drie jaar heeft geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk en voor zover verzoeker voldoet aan de vereisten van het bepaalde in paragraaf 4, laatste lid. Uit deze bepaling blijkt niet dat de duur van een geregistreerd partnerschap, dat minder dan drie jaar heeft geduurd, zoals in casu onbetwist, toch zou kunnen gecumuleerd worden met een termijn van feitelijk samenwonen of gezamenlijke vestiging, voorafgaandelijk aan het geregistreerd partnerschap, teneinde toch van de uitzonderingsbepaling te kunnen genieten, zoals verzoekende partij beoogt.”

Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt noch uit de tekst van het voornoemde artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet noch uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, dat in geval van beëindiging van verblijf omdat er geen wettelijke samenwoning meer is, niet alleen de uitzonderingsgrond van een wettelijke samenwoning van ten minste drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk moet worden onderzocht maar ook de uitzonderingsgrond van een gezamenlijke vestiging van drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk.

16. De verwijzing door verzoeker naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 2 september 2021 in de zaak C-930/19, *X tegen België*, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Te dezen betreft het immers het verblijf van een derdelander-familielid van een statische Belg, zodat richtlijn 2004/38, waarover het arrest van het Hof zich uitspreekt, niet van toepassing is op de voorliggende zaak. Bovendien heeft dat arrest betrekking op de situatie waarin een echtgenoot-derdelander nog steeds gehuwd was terwijl de gezamenlijke vestiging was opgehouden. In de voorliggende zaak hebben verzoeker en zijn wettelijke geregistreerde partner echter een einde gesteld aan het geregistreerd partnerschap en rijst dus niet de vraag of er ondanks de feitelijke scheiding nog een afgeleid verblijfsrecht is op grond van het geregistreerd partnerschap.

17. Zoals *supra* reeds aangegeven, staat niet ter betwisting dat verzoeker zijn verblijfsrecht in België heeft gevraagd en verkregen op grond van de op 4 oktober 2018 met zijn Belgische partner afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Net omdat het om een geregistreerd partnerschap gaat met een eigen wettelijke regeling, dient deze toestand te worden onderscheiden van de (feitelijke) gezamenlijke vestiging.

Verzoeker kan zich derhalve niet steunen op een (feitelijke) gezamenlijke vestiging om te stellen dat, ondanks de beëindiging van het geregistreerd partnerschap op grond waarvan zijn verblijfsrecht was erkend, geen

einde zou mogen worden gesteld aan dat verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich evenmin steunen op een (feitelijke) gezamenlijke vestiging om te stellen dat hij daarmee de in artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet voorziene relatieduur zou hebben bereikt hoewel het geregistreerd partnerschap binnen de drie jaar was beëindigd.

18. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Vierde middelonderdeel

19. Een richtlijnconforme interpretatie kan in een zuiver interne situatie slechts worden gehanteerd wanneer in de nationale wettelijke regeling is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Volgens het bestreden arrest is dit te dezen niet het geval:

“De richtlijn 2004/38/EG voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft [...].

Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de richtlijn 2004/38/EG [...].

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op de verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien ‘het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;’. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zelfs bij een huwelijk vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling, gehuwd met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten [...].

De Raad merkt op dat de verzoeker helemaal niet aantoot of betwist dat er geen sprake meer is van enige relatie tussen hem en de persoon in functie van wie hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen.”

Verzoeker toont met een algemene verwijzing naar “vaste rechtspraak” in bepaalde arresten van de Raad van State om zich ook in zuiver interne situaties te baseren op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie niet aan dat de wetgever te dezen, namelijk wat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet betreft, wel zou hebben gekozen voor dezelfde aanpak als het Unierecht.

20. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Conclusie

21. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeven oktober tweeduizend vierentwintig,
door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams